

visko vůbec nezaujal, tím méně je odůvodnil. Bylo proto zmateční stížností vyhověti, napadený rozsudek v celém rozsahu zrušiti jako zmatečný a za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu již v zasedání neveřejném vrátiti věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, aniž bylo třeba zmíniti se o důvodu zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., v kterémžto směru nelze rozhodnutí nalézacího soudu v novém řízení předbíhati. Výslovného zrušení bylo třeba tím spíše, ana ve zmateční stížnosti třebas ne číselně, přece věcně byla učiněna hmotněprávní výtka zániku žalobního práva ohledně stati »zápas o ženu« v kapitole XIII. V tomto směru jest zdůrazniti toto: Soukromí obžalobci, byvše podle § 112 tr. ř. dne 13. července 1928 vyzváni, by podali do čtrnácti dnů spis obžalovací, omezili obžalobu jen na přesný počet míst, určitě označených podle počátečních a konečných slov. Teprve v dodatečném podání ze dne 3. března 1929 byla jimi obžaloba rozšířena na »zápas o ženu« vylíčený v kapitole XIII, a což jest zdůrazniti podle § 290 tr. ř. z moci úřední, třebaže to zmateční stížností uplatňováno nebylo, i na téměř celý obsah kapitol IX, X, XIV a XVI a byl obžalovaný uznán vinným i ve smyslu takto rozšířené obžaloby. Leč tu pochybil nalézací soud, neuvědomiv si význam velícího předpisu druhého odstavce § 112 tr. ř., že se nedodržení čtrnáctidenní lhůty pokládá za ustoupení od obžaloby. Podle tohoto předpisu nastal zánik práva žalobního co do všech míst pozastavené knihy, pokud byly předmětem přípravného vyšetřování, avšak nebyly pojaty do původní obžaloby podané ve čtrnáctidenní lhůtě druhého odstavce § 112 tr. ř. Rozhodným pro rozsah přípravného vyšetřování bude obsah trestního oznámení, na jehož podkladě bude nalézacímu soudu zkoumati, ohledně kterých míst pozastavené knihy nastal zánik práva žalobního podle právních zásad právě vyložených. Pokud by se při tomto zkoumání objevila místa, která byla do rozšířené obžaloby pojata, avšak nebyla pozastavena v trestním oznámení a nebyla proto ani předmětem přípravného vyšetřování, bude soudu nalézacímu uvažovati o případném zániku práva žalobního s hlediska § 530 tr. zák. a § 50 zákona o původském právu, pokud co do těchto míst byla obžaloba podána až po dvouměsíční lhůtě zákonem stanovené.

Čís. 3849.

Organisace po rozumu § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. může býti založena i jednotlivcem (tím, kdo dal popud k její činnosti).

Zákon klade na roveň »založení« organisace činnost toho, kdo sepsal, rozmnožil a rozeslal výzvu k přistoupení k založené již organizaci.

»Tajnou« jest organisace, která se skrývá před veřejností, nebo která sice vystupuje na veřejnost, ale předstírá při tom jiný účel, než skutečně má.

Skutečnost, že organisace nebyla úřadu ohlášena, poukazovala by na to, že šlo o tajnou organizaci jen, kdyby organisace byla spolkem ve smyslu zákona čís. 134/1867 ř. zák. a kdyby povinnost ohlásiti orga-

nisaci podle předpisů tohoto zákona příslušnému úřadu byla organizací (činiteli k tomu povolanými) úmyslně porušena.

Ze zjištění, že organizace sleduje nedovolené cíle (účel § 17 čís. 1 zákona na ochr. rep.), ještě neplyne, že je »tajnou« organizací ve smyslu zákona.

Subjektivní skutková podstata přečinu podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. předpokládá vědomí o okolnostech, jež činí organizaci tajnou ve smyslu zákona.

Pokud organizace »Grenzlandjugend« v Liberci spadá pod ustanovení § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. se vyžaduje po stránce subjektivní, by si byl pachatel vědom toho, že se snaží vyvolati prostředkem k tomu způsobilým nepřátelský stav a náladu proti některému z právních statků ustanovením § 14 čís. 1 zákona chráněných.

Tiskopisem ve smyslu § 4, 17 tisk. zák. jsou i proklepy na psacím stroji.

Ustanovení § 17 tisk. zák. nepředpokládá tiskopisy všeobecně rozšiřované, nýbrž předpokládá jen tiskopisy, jež byly rozdávány nebo rozesílány. Pod pojem »rozesílání« spadá činnost, kterou se tiskopisy dopravují z místa tiskárny na jiné místo, ať se dopravování děje jakýmkoli prostředky a na jakoukoli vzdálenost.

Promlčení přestupku § 17 tisk. zák.

Výhody podle § 9 odst. 2 tisk. zák. nepožívají výrobky tisku obsahující výzvu k přistoupení k politické organizaci.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1930, Zm I 402/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení o zmatečných stížnostech obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 23. dubna 1929, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými, všichni přečiny podle § 17 čís. 1 a 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky, Vilém P. i přestupkem podle § 17 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, zavrhl zmatečnou stížnost obžalovaného Viléma P-a, pokud čelila proti výroku odsuzujícímu tohoto obžalovaného pro přestupek podle § 17 tisk. zák. Vyhověl však též zmatečnou stížnosti, pokud čelila proti ostatním napadeným výrokům, jakož i zmatečnou stížností obžalovaných Oskara P-a a Karla R-a; zrušil napadený rozsudek, pokud se vztahuje k stěžovatelům, v celém rozsahu jako zmatečný, a to podle § 290 odst. 1 tr. ř. i ve výroku odsuzujícím obžalovaného Viléma P-a pro přestupek podle § 17 tisk. zák., a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmatečnou stížností obžalovaných napadají především výrok rozsudku soudu první stolice, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle

§ 17 čís. 1 zák. na ochranu republiky, důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., zmateční stížnost obžalovaného Karla R-a i důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. Ve vývodech, jež stížnost obžalovaných Viléma P-a a Oskara P-a věnuje v tomto směru číselně uplatňovanému zmatku podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., nedostává se tomuto zmatku provedení odpovídajícího zákonu; neboť stížnost nedrží se skutkových zjištění rozsudkových, jak by při správném provádění hmotněprávního zmatku činiti měla, nýbrž vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného, ba jím vyloučeného, že nebylo účelem organizace »Grenzlandjugend« v Liberci podvracet samostatnost a ústavní jednotnost státu (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.). S hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. jest však zkoumati i některé námitky ve vývodech téže stížnosti vztahujících se k číselně uplatňovanému zmatku podle § 281 čís. 5 tr. ř. a to: 1. námitku, že výrok rozsudku, že obžalovaný Vilém P. »založil« onu organizaci, je právně pochybný již proto, že »založení« organizace předpokládá činnost více osob, takže nemůže záležeti v činnosti jedné osoby, 2. námitku, že rozsudek nezjišťuje činnost obžalovaného Viléma P-a, v níž shledává »založení« řečené organizace, 3. námitku, že rozsudek odůvodňuje právní závěr, že šlo o tajnou organizaci, jen tím, že organizace nebyla úřadům ohlášena, a že při tom přehlíží, že organizace, o niž tu jde, nepodléhala spolkovému zákonu a nemusila v důsledku toho býti úřadům ohlášena. K 1. Námitka není odůvodněna. Organizace po rozumu § 17, čís. 1 zák. na ochr. rep. může býti založena i jednotlivcem, na příkl. tím, kdo dal popud k její činnosti. K 2. Je pravda, že rozsudek, uváděje ve výroku a v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný »založil« organizaci, o niž tu jde, nezjišťuje, v čem spočívala činnost tohoto obžalovaného, odpovídající pojmu »založení« organizace, avšak stížnost musí v tomto směru přes to zůstatí bez úspěchu, an rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech činnost obžalovaného Viléma P-a, již § 17 čís. 1 zák. na ochranu republiky klade na roveň »založení« organizace s účelem v tomto ustanovení zákona uvedeným, a to činnost záležející v tom, že se tento obžalovaný, znaje řečený účel organizace tu v úvahu přicházející, zúčastnil její činnosti, najmě tím, že sepsal, rozmnožil a rozeslal výzvu k přistoupení k založené již organizaci.

K 3. Touto námitkou chce stížnost zřejmě vyjádřiti, že rozsudek nezjišťuje skutečnosti, jež by opodstatňovaly právní závěr, že šlo o tajnou organizaci. Totéž namítá zřetelným způsobem i zmateční stížnost obžalovaného Karla R-a, tím způsobem, že rovněž tvrdí, že organizace, o niž tu šlo, nepodléhala spolkovému zákonu. V tomto směru nelze zmatečným stížnostem upříti oprávnění. »Tajnou« jest organizace, která se skrývá před veřejností nebo která sice vystupuje na veřejnost, ale předstírá při tom jiný účel, než skutečně má. Tyto znaky organizace »Grenzlandjugend« v Liberci rozsudek nezjišťuje. Skutečnost rozsudkem v rozhodovacích důvodech zjištěná, že tato organizace nebyla úřadu ohlášena, opodstatňovala by právní závěr rozsudku, že šlo o tajnou organizaci, jen, kdyby byly rozsudkem zároveň zjištěny skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že organizace, o niž tu jde, byla spolkem ve smyslu zákona

ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák., že měla tudíž býti podle předpisů tohoto zákona příslušnému úřadu ohlášena a že povinnost ohlásiti organizaci příslušnému úřadu byla organizací, pokud se týče činiteli k tomu povolanými úmyslně porušena; neboť pak by tu byly okolnosti poukazující k tomu, že se tato organizace skrývala před úřady. Tyto předpoklady nejsou však rozsudkem zjištěny. Chce-li dále rozsudek výrokem, »že šlo o nedovolenou, tudíž tajnou organizaci«, vyjádřiti, že každá organizace, jež sleduje nedovolené cíle, jest již proto organizací tajnou, nelze s tímto právním názorem souhlasiti, neboť ze zjištění, že organizace sleduje nedovolené cíle, najmě účel § 17 čís. 1 zák. na ochranu republiky, neplyne ještě, že organizace je tajnou v onom smyslu. Z rozsudkových zjištění nevysvítá, »že směrodatné úřady o jsoucnosti řečené organizace nic nevěděly a že tato organizace sledovala více méně tajné (skryté) cíle«, že tu šlo o organizaci tajnou; neboť ani z těchto zjištění neplyne, že organizace, o niž tu šlo, tajila před úřady svou jsoucnost nebo, že, vystupujíc na venek, tajila svůj pravý účel, předstírajíc účel, jehož neměla. Napadený rozsudek je tudíž ve výroku odsuzujícím obžalované pro přečin podle § 17, čís. 1 zák. na ochranu republiky v tomto směru stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. K tomu ještě přistupuje, že napadený rozsudek, jak obhájce obžalovaného R-a právem vytýkal při veřejném roku o zmatečných stížnostech, nezjišťuje podstatnou náležitost skutkové podstaty přečinu podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. po stránce subjektivní, že si obžalovaní byli vědomi okolností, jež činily organizaci, o niž tu jde, tajnou ve smyslu zákona.

Výrok rozsudku, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem podle § 14, čís. 1 zák. na ochranu republiky, napadá zmateční stížnost důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 9 a) tr. ř. Zmateční stížnost obžalovaných Viléma P-a a Oskara P-a provádí v tomto směru zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. po zákonu, pokud namítá, že rozsudek nezjišťuje, že stěžovatelé jednali v úmyslu, jehož je třeba ke skutkové podstatě tohoto přečinu. Námitka jest odůvodněna. Ke skutkové podstatě přečinu podle § 14, čís. 1 zák. na ochranu republiky se vyžaduje po stránce subjektivní, by si byl pachatel vědom, že »pobuřuje« proti některému z právních statků zákonem chráněných, t. j. by si byl vědom toho, že se snaží vyvolati prostředkem k tomu způsobilým nepřátelský stav a náladu proti některému z oněch právních statků. Toto vědomí stěžovatelů rozsudek v souzeném případě nezjišťuje. Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný Vilém P. výzvu, o niž tu jde, sepsal (redigoval), rozmnožil a rozeslal na větší počet osob, že obžalovaný Oskar P. jako předseda organizace připustil rozšiřování této výzvy, jejíž obsah mu byl znám, a že obžalovaný R. jako zapisovatel organizace tuto výzvu vlastním jménem »kryl«, ač obsah výzvy znal a ač věděl, že výzva jest určena k rozšiřování. Zmateční stížnosti obžalovaných Oskara P-a a R-a namítají s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., že »pobuřování« po rozumu § 14, čís. 1 zák. na ochranu republiky předpokládá aktivní činnost pachatelovu a že rozsudek takovou

činnost obžalovaných oním způsobem nezjišťuje. Stížnost obžalovaného Oskara P-a uvádí, že pouhé opomenutí zabránití rozšiřování výzvy nestačí, a zdůrazňuje, že rozsudek nezjišťuje, že se tento obžalovaný účastnil sepsání, rozmnožování nebo rozšiřování výzvy, a stížnost obžalovaného R-a tvrdí, že rozsudek nezjišťuje, že tento obžalovaný spolupůsobil při rozšiřování výzvy, a zdůrazňuje, že rozsudek ani nezjišťuje, že obžalovaný R. výzvu podepsal, nebo že slova »Anschrift: Carl R. als Schriftführer« ve výzvě uvedená, jež má rozsudek zřejmě na mysli, mluvě o tom, že obžalovaný R. výzvu vlastním jménem »kryl«, byla do výzvy pojata se souhlasem tohoto obžalovaného. Poněvadž výzva byla, jak bude později dovozeno, tiskopisem, jest otázku, předsevzali-li obžalovaní Oskar P. a R. činnost, jež je činí za obsah výzvy zodpovědnými, posuzovati vzhledem k ustanovení § 239 tr. zák. podle § 7 tr. zák., jež ustanovuje, že, byl-li zločin spáchán obsahem tiskopisu, jsou vinni tímž zločinem pisatel, překladatel, vydavatel, nakladatel, obstaravatel prodeje, knihkupec, tiskař, při tiskopisech periodických i zodpovědný redaktor, jakož vůbec všechny osoby, jež při vytištění nebo při rozšiřování trestného tiskopisu spolupůsobily, až lze-li na ně vztahovati obecná ustanovení §§ 1, 5, 6, 8, 9, 10 a 11 tr. zák. Rozsudkovým výrokem, že obžalovaný Oskar P. »připustil jako předseda organisace rozšiřování výzvy, jejíž obsah znal, není náležitě zjištěno, že tento obžalovaný při rozšiřování výzvy po rozumu § 7 tr. z. spolupůsobil, neboť ono zjištění rozsudku jest tak neurčité, že může býti vykládáno i v ten smysl, že obžalovaný opomenul (na příklad z nedbalosti) zabránití rozšiřování výzvy, a takové opomenutí by tu nestačilo. I rozsudkové zjištění, že obžalovaný R. »kryl« jako zapisovatel organisace vlastním jménem výzvu, jejíž obsah mu byl znám a o níž věděl, že jest určena k rozšiřování, je tak neurčité, že nelze na jeho základě posouditi, předsevzali-li obžalovaný R. některou z činností v § 7 tr. zák. předpokládaných. Z toho plyne, že rozsudek trpí i ve výroku odsuzujícím obžalované pro přečin podle § 14, čís. 1 zák. na ochranu republiky zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný Vilém P. uznán vinným přestupkem podle § 17 tisk. zák., napadá zmatečnou stížnost tohoto obžalovaného důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. namítajíc, že tu není skutková podstata tohoto přestupku, a to a) proto, že výzva, o níž tu jde, nebyla tiskopisem po rozumu § 17 tisk. zák., byvši zhotovena psacím strojem. b) proto, že by spadala, kdyby ji bylo pokládati za tiskopis, pod výjimku § 9, odst. 2 tisk. zák., ano šlo o pouhou výzvu k přistoupení k politické straně, c) proto, že tato výzva nebyla všeobecně rozšiřována, nýbrž byla zaslána jen jednotlivým osobám, K a) Námítka není odůvodněna. Tiskopisy ve smyslu § 4 tisk. zák. a v důsledku toho i ve smyslu § 17 tisk. zák. jsou, jak bylo již rozhodnutím sb. n. s. č. 2139 vysloveno, i proklepy na psacím stroji. K b) Tu stížnost neprovádí uplatňovaný hmotněprávní zmatek po zákonu, vycházejíc ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného, že výzva obsahovala pouhé vybízení k přistoupení k politické straně (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.).

Ostatně výhody podle § 9 odst. 2 tisk. zák. požívají jen výrobky tisku, které slouží výhradně potřebám živnosti, obchodu, nebo domácího nebo společenského života, jako formuláře, cenníky, visitky a pod., nikoli tedy výrobky tisku obsahující výzvu k přistoupení k politické organizaci. K c) Tato námitka je právně bezpodstatnou, neboť ustanovení § 17 tisk. zák. nepředpokládá tiskopisy všeobecně rozšiřované, nýbrž předpokládá jen tiskopisy, jež byly rozdávány nebo rozesílány. Pod pojem »rozesílání«, jímž jest rozuměti činnost, kterou se tiskopisy dopravují z místa tiskárny na jiné místo, ať se dopravování děje jakýmikoli prostředky a na jakoukoli vzdálenost (rozh. sb. n. s. č. 1962), spadá i rozsudkem zjištěné zaslání tiskopisu tu v úvahu přicházejícího na větší počet osob. Zmateční stížnost obžalovaného Viléma P-a je tudíž, pokud směřuje proti rozsudkovému výroku, odsuzujícímu tohoto obžalovaného pro přestupek podle § 17 tisk. zák., neodůvodněna, pokud se týče není provedena po zákonu.

Rozsudek je však v tomto výroku stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., stížností neuplatňovaným. Výzva o niž tu jde, je, jak je v rozsudku patrné, opatřena datem »H. 1927«, pochází tedy z února 1927. Stíhání obžalovaného Viléma P-a pro přestupek podle § 17 tisk. zák. bylo však, jak vychází najevo ze spisů, zahájeno teprve dne 30. března 1928. Za tohoto stavu věci bylo na nalézacím soudu, by, přihlížeje k ustanovení § 27 tisk. zák. o promlčení trestných činů v 2. částce tisk. zák. uvedených v rozsudku přesně zjistil, kdy bylo započato s rozesíláním tiskopisu tu v úvahu přicházejícího, a po případě zkoumal a vyslovil se o tom, nastalo-li podle onoho předpisu zákona po případě i vzhledem k povšechným předpisům § 531 a násl. tr. zák. promlčení přestupku podle § 17 tisk. zák. obžalovanému za vinu kladeného. Poněvadž nalézací soud podle obsahu rozsudku tak neučinil, trpí jeho rozsudek v tomto směru oním zmatkem, k němuž jest, ač není zmateční stížností uplatňován, podle § 290, odst. 1 tr. ř. přihlížeti z povinnosti úřední tak, jako kdyby byl stížností uplatňován. Otázka promlčení přichází ostatně v úvahu i při obou přečinech, jimiž byli stěžovatelé uznáni vinnými, neboť podle dosavadních zjištění rozsudkových nelze s určitostí vyloučiti, že od doby případného spáchání trestného činu do prvního vyšetřovacího úkonu uplynula jednorozční promlčecí lhůta (§ 532 tr. zák.). Bylo tudíž zmateční stížností obžalovaného Viléma P-a, pokud čelila proti výroku rozsudkovému odsuzujícímu tohoto obžalovaného pro přestupek podle § 17 tisk. zák., zavrhnouti, jinak však zmatečným stížnostem téhož obžalovaného a obžalovaných Oskara P-a a R-a vyhověti, dále postupovati, pokud jde o výrok, jímž byl obžalovaný Vilém P. uznán vinným přestupkem podle § 17 tisk. zák., podle § 290, odst. 1 tr. ř. a v důsledku toho rozsudek vztahující se k stěžovatelům v celém rozsahu zrušiti, aniž bylo třeba obíratí se výtkami stížnostmi rozsudku s hlediska formálního zmatku podle § 281 čís. 5 pokud se týče 4 tr. ř. činěnými. Ve věci samé nemůže Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti, poněvadž nejsou, jak bylo již shora poznamenáno, v rozsudku a v jeho důvodech zjištěny všechny skutečnosti, jež jest při správném použití hmotného práva

položiti za základ rozhodnutí. Proto bylo věc vrátiti soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.). Soudu první stolice, jenž se bude věcí znovu obírat, bude kromě jiného po případě přihlížeti k tomu, co bylo nahoře uvedeno o náležitostech skutkové podstaty přečinu podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. po stránce subjektivní. Dále mu bude po případě u všech trestných činů obžalovaným za vinu kladených přesně zjistiti okolnosti rozhodné pro posouzení, zda nastaly podmínky promlčení.

Čís. 3850.

Pro skutkovou podstatu zločinu dvojženství podle § 206 tr. zák. jest nerozhodným, zda druhé manželství jest (bez ohledu na překážku manželského svazku) neplatným ještě z jiného důvodu; stačí, byla-li při uzavření druhého manželství dodržena zevnější forma sňatku.

Oklamání příslušných veřejných činitelů jest jen prostředkem k dosažení zapovězeného účelu (uzavření druhého manželství); jest odsouzením pro zločin § 206 tr. zák. vyčerpáno a nelze v něm spatřovati souběžný přestupek podvodu podle § 205, 461 tr. zák.

§ 208 tr. zák. nevyžaduje pro použití vyšší sazby, by se pachatel výslovně vydával za svobodného, stačí, že svůj manželský stav zatajil.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1930, Zm I 885/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 21. září 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dvojženství podle § 206 tr. zák. přestupkem podvodu podle §§ 461, 197, 205 tr. zák., pokud napadla odsouzení obžalovaného pro zločin dvojženství podle § 206 tr. zák. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti, pokud čelila proti odsouzení obžalovaného pro přestupek podvodu podle §§ 461, 197, 205 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto odsuzujícím výroku jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících jako zmatečný, a zprostil obžalovaného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro tento přestupek, jehož se prý dopustil tím, že dne 7. října 1928 v N. P. lstivě předstíraje, že jest svobodný a že není při něm překážek manželství, a podepsav o tom protokol, uvedl v omyl faráře církve československé Františka L-a, kterýmžto omylem stát na svém právu upravovati poměry sňatků, škodu utrpěti měl a také skutečně utrpěl, an František L. obžalovaného oddal s Marií J-ovou.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud z důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. napadá rozsudek proto, že byl obžalovaný kromě zločinu podle § 206 tr. zák. uznán vinným i přestupkem podvodu, poněvadž se farář československé církve, před nímž byl druhý sňatek uzavřen, vydával za